Ч. 160 (11.413). Львів, Субота 21. липня 1928. Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem. Рік XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 доляр, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 лл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Безглуздий порив.

Львів, 20. липня 1928.

З дня на день росте обурення европейської опінії на Нобіле, організатора безглуздої виправи до північного бігуна. Вона зростає тим більше, чим меньше остає з кожним днем надія віднайти Амундсена, його товаришів і решту зі складу „Італії“. З 16 членів експедиції Нобіле досі врятованих лише 8, з яких більшість є недужими, перейшовши страшні муки серед північних ледів. Помер багатонадійний молодий шведський учений Мальмґрен, імовірно загинув і Амундсен — світової слави відкривник і знавець підбігунових країн. Додаймо до цього двацятькілька осіб, що поспішили на поміч загиненій „Італії“ та Амундсенові і досі пропали. Що вже й казати про матеріяльні кошта всіх цих експедицій?

Експедиція „Італії“ не була звичайною катастрофою, ні звичайною невдачею. Це була від першої хвилини фашистівська фанфаронада, організована з своєрідною „помпою“ голосноязиким урядом Муссолінія, що не може жити без театральних жестів, циркової реклями і всіх атрибутів „великоримської“ манії ґрандіоза. Чого шукав італійський генерал на північному бігуні? Після наукових виправ досвідчених скандинавців він хотів від „великої імперії“ докинути і своє куряче зерно, себ-то застромити на бігуні італійський прапор. Наукові мотиви та арґументи знавців промовляли до нього мало. Він вирахував собі, що приїде на бігун 24-го травня, у славний день роковин, коли Італія взяла участь у великій війні.

Чудовий день для паради! Треба було Европі пригадати, як це політика Італії заважила на світовій війні. Хто зна, чи якби Німеччина й Австрія були підозрівали, якого мають вірного союзника, то чи були би зважились на таку завірюху! Фашистівський лавреат Анунціо, славний летун, чернець і Дон-Жуан мав уже замовлену поему про здобуття бігуна „Італією“!

Вийшло трохи інакше. При першій зустрічі з північними ледами розгуділа „Італія“ прохолола і мусіла присісти. Сміливий швед Люндборг спас Нобіле. Якби не радіо, вимерла би вся „Італія“. Іронія хотіла, що на поміч фашистам поспішили радянські криголоми „Крассін“ і „Малиґін“. Командант експедиції ґенерал Нобіле, забуваючи про закони дисципліни та чести, дав себе спасти перший. Від нього ждали бодай інформацій про долю решти учасників: він плутався без звязку, бурмотів ні це ні те, і аж після двох тижнів почав впояснювати, чому вирятував себе перший. Та ці розяснення не вдоволяють нікого. Довкола смерти Мальмґрена панує неясна атмосфера здогадів. Чому він покинув із двома італійцями групу Нобіле? Чому без зброї? Чи не після гострого конфлікту з Нобіле, який не хотів уже раніше послухати його розумних рад, щоби відкласти свій намір?

Шведська опінія домагається слідства в цій неясній справі. Европейська преса піддержує її. Всі ще памятають чванькуватість Муссолінія, який на звістку про невдачу „Італії“ хотів навіть зріктися скандинавської підмоги. Амундсен, що мав ріжні причини махнути рукою на дон-кіхотство Нобіле, всупереч власному пересвідченню, поспішив на поміч затраченим серед північних ледів, тільки тому, що вони — люди та нещасливі мандрівники. Один французький денник, мало прихильний до СРСР, уважав своїм обовязком підкреслити, що летун Чухновський (на жаль, ніхто не зазначив, що він українець) відкривши гурток з розбитої „Італії“, сам лишився у небезпеці життя на кризі і казав рятувати найдених. Непримірний приклад для італійських героїв!

Чи з пропащих мандрівників спасе своє життя ще двох-трьох — це в загальнім висліді великанських втрат італійської виправи не гратиме більшої ролі. Записки, збережені через Нобіле не стоять у ніякій пропорції до коштів усеї експедиції, а врятоване життя Нобіле є карикатурним здобутком у порівнанні з ціною життя Амундсена і Мальґрена. Є хвилини, в яких людина має единий вихід, щоби врятувати своє добре імя серед невдачі: це смерть. Для Нобіле і для всеї Італії було би краще, якби він загинув. А так — Італія замісць мріяної дешевої пропаганди свого фашистівського духа стягнула на себе призирство европейської опінії і — сміх.

Довкола зміни конституції.

Припущення та поголоски правих кол одинки.

Теперішній сойм має, як відомо, велике конституційне завдання, а саме зміну — дехто зве це направою — польського державного устрою. Саме тепер в огірковому сезоні появляється в пресі дуже богато всяких поголосок про ту зміну, а навіть час до часу виростають сензаційні проекти цеї зміни. Проект зміни конституції підготовляє уряд. Над ним працювала й працює, як подає преса, окрема комісія фаховців.

Досі писалося вже про зміну в напрямі поширення прав президента, про зміну вибору президента — малоб його вибирати все населення, а не сойм і сенат на спільному засіданні як досі — про право „вета“ президента дотично деяких новоухвалених законів і т. п. Досі в пресових поголосках не стрічали ми ніде згадки про проект зміни виборчої ординації та про зменшення числа послів.

А сьогоднішня преса принесла сензаційну вістку, зачерпнену з джерела правих кол санації, про те, що рівночасно зі зміною конституції буде висунена також справа зміни виборчої ординації. Урядова комісія, що підготовляє проект зміни конституції, мала нібито погодитися та приняти в основу свого проекту такі основні пункти: права президента будуть значно поширені в повище описаному напрямі, число послів у новому соймі, що буде вибраний на підставі нової ординації, буде зредуковане на цілих 50 відсотків. На суцільній національно-польській території будуть утворені одномандатові виборчі округи. Одначе для „кресів“, до яких належить і Сх. Галичина, збережеться більшемандатові округи і принцип виборчої пропорціональности, при чім число польських мандатів у кожному виборчому окрузі буде згори усталене.

Ця поголоска є цілком правдоподібна. До такої зміни виборчої ординації, особливо на „кресах“ змагали відомі польські українофоби політики вже давно, ще в попередньому соймі. Цілком не виключене, що тепер при зміні устрою проведуть теперішні польські т. зв. санаційні чинники і санацію польського парляментаризму від представників і заступників немилих їм непольських народів. На все треба бути приготованим.

В інтересах мира.

Знаменні ухвали французьких соціялістів.

В Парижі відбувся конґрес французької соціялістичної партії, на якому розвинулася обширна дискусія над теперішнім міжнародним положенням і над способами закріплення мира. Вислідом дискусії були такі знаменні резолюції конґресу: 1. Проблема загального роззброєння не може бути узалежнювана від проблеми забезпеки. 2) Франція мусить негайно очистити лівий беріг Райну не ставлячи ніяких умов для переведення евакуації та не вимагаючи ніякої рекомпензати. 3) Міжнародній соціялізм повинен зеднатися в цілі досягнення **зміни всіх мирових трактатів та усунення з них всякої несправедливости, що попалалаб у колізію з правом самоозначення народів.**

Вся французька націоналістична преса зареагувала на ці резолюції з великим обуренням та назвала таке їх становище злочинним, що межує зі зрадою французької республики. Провідник французьких соціялістів Блюм боронить у своїй пресі дуже завзято становища конґресу і твердить, що без виконання висказаних на конґресі постулятів не може бути й мови про трівкий мир між державами й народами.

Не подобалися ті резолюції французького соціялістичного конґресу і нашим сусідам та опікунам. Польська преса зареагувала на них теж дуже гостро та прозвала їх „германофільськими ухвалами французьких соціялістів“.

Без сумніву, що постанови ці мусять бути дуже немилі для всіх тих, що зі зміною трактатів мусілиб зрезиґнувати з „культурної місії“ неволення підбитих та тих, що булиб зневолені підтяти крила своєї мегальоманії, а свої великодержавні аспірації обмежити до етноґрафічних границь. Постанови ці зробили взагалі велике враження в усьому політичному світі. Вони доказують, що політична опінія Франції починає постепенно наломлюватися до того, що без ревізії версайського та інших договорів не буде в світі мира.

Цікаво, що перед самим майже конґресом французьких соціялістів у Парижі, відбувся у Льондоні міжнародній конґрес лібералів, зорганізований Льойдом Джорджем, який готовиться до обняття влади в Анґлії. На цьому льондонському конґресі лібералів Льойд Джордж ставив справу трівкости і забезпеки мира в залежність від тих самих обставин, які порушили в своїх постановах французькі соціялісти. Очевидно, що ця акція не дуже гармонізує з відомими мировими американськими пропозиціями Кельоґа. Та це нічим її не ослабить у будуччині.

Памятайте, що всякі збірки на нагробник на могилі Івана Франка треба посилати до Центробанку, Львів, Ринок ч. 10, І. пов. на щадничу книжечку ч. 79.10.

Карієра великого парляментариста.

Смерть Д. Джіолітті.

Бувший італійський премієр Джіованні Джіолітті, що помер у 86 р. життя на піємонтеській землі, де вродився, належав до найвизначніших дипльоматів передвоєнної доби. Він був сином нотаря; скінчив правничий факультет у Торіно і перейшов до мін-ства фінансів. У 1882 р. був вибраний послом, а 6 літ пізніше став міністром фінансів за уряду Кріспі. Від цього часу він не кидав міністерських портфелів; був чотири рази італійським премієром, як один із стовпів ліберальної партії. У 1896 р., коли його уряд упав, його становище на якийсь час було захитане, але в 1901 р. вернувся до влади як міністр внутрішніх справ, а від 1903 до 1913 р. був головним керманичем італійської політики.

Джіолітті мав не тільки всі прикмети доброго урядовця та організатора, але й широку, фахову освіту політика та дипльомата, що вмів єднати холодний розум із засобами впливу на публичну опінію. Як людина ліберальних поглядів, він був ворогом рискованих авантур і підчас війни боронив принципу невтральности Італії. Коли Італія почала війну він заховався на своїм малім хуторі біля Торіно. У червні 1920 р. Джіолітті почав пятий раз складати кабінет і вмів осягнути для нього більшість парляменту як міністр внутрішніх справ. Одначе ферменти, що підготовляли переворот усього ладу в Італії, ослаблювали щораз більше його позицію; рік пізніше він уже відмовився повторити свою спробу. Джіолітті не мав уже досить сили, щоби виступити проти фашизму з потрібною енерґією. У березні цього року він промовив у парляменті в останнє проти нової виборчої реформи. Це був його останній протест проти уряду, що топтав демократичні основи ладу.

У першій добі фашизму Джіолітті мав ще надію зберігти ці основи. Після вбивства Матеотія і обвосилення опозиції на Авентині, коли фашизм став явною диктатурою, він зрікся пелоціальної ролі парляментариста, побачивши, що демократичні права, за які він боровся 46 літ знищені. Тоді було вже запізно ратувати ситуацію дипльоматичними заходами, а треба було зважитись на впарту боротьбу, що могла скінчитись громадянською війною. Джіолітті вдруге, так само як перед виступленням Італії підчас війни, волів відійти на бік.

Всі українські діти до української школи! — Хто минає рідну школу і посилає свою дитину до чужої школи, той ворог своєї дитини й української нації!

Наглий суд у Львові.

6 обвинувачених перед судом.

В четвер, 19. п. м. в год. 10. передполуднем зачався у великій салі суду при вул. Баторія наглий суд над 6 обвинуваченими за напад на почтовий уряд при вул. Глибокій. Публику на салю пускають тільки в обмеженому числі й за окремими білетами, тому й небогато. Зате лави часописних справоздавців, які заняли впні ті місця, де звичайно сидять судді при суглі, переповнені.

На лаві обвинувачених засіли:

1) **Володимир Ординець**, літ 21.
2) **Володимир Мирош**, літ 19.
3) **Евген Качмарський**, літ 18
4) **Іван Плахтина**, літ 20.
5) **Евген Скіцький**, літ 18.
6) **Іван Штокало**, літ 20.

Перші чотири в чистих сорочках і в ковнірцях, два останні без ковнірців. По обличах їх пізнати, що в останніх 14 днях вони багато перебули...

Наглому судові проводить ст. радник **Маліцький**. Як вотанти засідають судді: **Бендашевський, Ангельський, Згуральський і Двожак** старший. Обвинувачує **прок. Сикуляк**.

Обв. Ординця боронить д-р **Ст. Шухевич**, але що він має рівночасно суд. розправу в Тернополі, його субституюють усі інші оборонці; обв. Мироша — д-р **Л. Ганкевич**; обв. Качмарського — д-р **В. Старосольський**; обв. Плахтину — д-р **Строніцький**; обв. Скіцького — д-р **Іван Володимирович**; обв. Штокала — д-р **М. Глушкевич**.

Початок розправи.

Отворив розправу ст. радн. **Маліцький**, подавши приписи процедури в доразовім поступованні і ствердивши, що розпорядок про наглі суди був своєчасно оголошений як слід.

Після того забрав слово прокуратор **Сикуляк**, що мотивував акт обвинувачення. Він представив спершу розклад будинку при вул. Глибокій 3, де міститься філія почти, а потім змалював напад на касу почти, що мав місце дня 3. липня 1928 р. по 6. год. вечером.

Ця почтова філія складається з 2 кімнат і сіней; вона має вхід на вул. Глибоку, але з коритара можна вийти другими дверми на подвіря, а звідти на вул. Снядецьких. В першій убікації є відділ пакунковий, у другій міститься каса. Персонал почти складається з 5 осіб.

Сам напад відбувся так, що напасники впали до середини і стероризували всіх револьвером. На крик уряднички Тустановської, після вибиття шиби припадково присутнім агентом Вайнштоком, напасники втікли через подвіря, звалили по дорозі паркан і всіли на авто, що чекало на них при вул. Снядецьких, яким утікли в сторону вул. Потоцьких.

Першого пізнано шофера Штокала, після чого арештовано всіх обвинувачених в найближчих годинах. Переслухано їх спершу на поліції, а потім у слідчого судді. Організатори нападу — по думці акту обвинувачення — це Ординець і Мирош. Учасники нападу вже три тижні передтим робили пробу з автом. Гроші з почти мали вони передати одній панні в переїзді через вул. Шимоновичів, яка мала мати червону рожу як умовлений знак. Авто при вул. Снядецьких мало бути невилучене, що й мало місце.

На поліції обвинувачені признавалися до співучасти в нападі. Мирош признався м. ін., що обвинувачені передали йому по дорозі підчас утечі револьвери які він сховав. Ці револьвері поліція знайшла на вказаному місці.

З черги прок. подав до відома що в цій справі є ще обвинувачені: **Роман Качмарський, Volod. Кубів і Олена Краєвська.** Проти них ведеться окреме слідство, бо щодо них нема знамен злочину з § 429 і сл. к. п. Тому й не поставлено їх під наглий суд і вони станують перед судом звичайним.

За відложення розправи на 24 години.

В дальшому відібрано ґенералії від підсудних, відомі здебільшого з поліційних реляцій поданих у пресі. Після того забрав слово оборон. д-р Глушкевич.

Д-р **Глушкевич**: В імени підсудних і оборони прошу відложити розправу на 24 години, аби оборонці мали можність переглянути акти і порозумітися з обвинуваченими.

Прок. **Сикуляк** спротивився тому внесенню, заявляючи, що на це вистане 1 година.

Д-р **Старосольський**: П. прокуратор не має в даному випадку рації. Він сам мав 14 днів часу, а нам лишається всього одну годину. Прошу дати нам можність познайомитися з актами і з обвинуваченими.

Трибунал по нараді ухвалив тільки 1-годинну перерву, щоб оборонці могли порозумітися зі своїми клієнтами.

Продовження розправи.

Предс. **Маліцький** повідомив по павзі, що обвинувачені можуть боронитися, як хочуть. Перший зізнає обв. Вол. Ординець, при чому інших випроваджено з салі.

Переслухання Ординця.

Вол. Ординець, перший з обвинувачених, заявляє, що **до вини почувається.** Як член Української Військової Організації виконав тільки наказ своєї організації. Наказ видав йому член організації, її представник, якого імени обвинувачений не виявляє. Обв. мав за завдання замкнути браму при почті від вул. Глибокої, що він виконав і пішов на подвіря. Коли всі інші учасники стали втікати, обв. втік також і разом з іншими сів до авта. Сам сидів коло шофера. По дорозі (при вул. Анчевських) вискочив з авта і повідомив ту особу, що чекала на гроші, що грошей нема. Опісля пішов додому при вул. Білінських 70. На запит предс. каже, що кожний з учасників мав свій окремий наказ і мав тільки свій наказ виконати. На поліції зізнавав інакше, бо там його били. З шофером Штокалом обв. їхав уже раз передтим, при чому по дорозі прилучився до них мабуть Мирош і ще хтось. Були тоді в околиці вул. Снядецьких, але на почті при вул. Глибокій не були. На запит предс. каже, що револьверів не роздавав, бо кожний член УВО має свій власний револьвер. Про те, що на почті не захоплено ніяких грошей, довідався він щойно в авті підчас утечі.

Предс. відчитує зізнання обвинуваченого зложені в слідстві, і питає, чому вони ріжняться від його нинішніх зізнань. Обв. каже, що зізнавав дещо інакше, аби боронити інших. М. ін. заявляє тепер, що револьверу Скіцькому не давав. „Сурму" (3 числа), яку знайдено в обвинуваченого, дістав від того самого представника організації, який видав приказ виконати напад на почту з метою роздобути гроші на потреби УВО. Розмови в цій справі з тим представником вів обв. в Єзуїтськім городі менше-більше на місяць перед виконанням нападу. На запит предс. каже, що в часі нападу револьверу не мав, бо його функція того не вимагала. В слідстві заявив обв., що належав тільки до „Сокола", тепер заявляє додатково, але з притиском, що був членом і ділав з доручення УВО. На запит предс. заявляє, що жалує свого вчинку.

На запит радн. Ангельського обв. каже, що був членом УВО менше-більше від року. Метою організації було здобуття незалежної Української Держави. Більше про ціли організації йому не говорено. Виявляється довша дискусія між радн. Ангельським і обвинуваченим на тему, яка система обовязує в УВО. Обв. каже, що трійкова, радн. Ангельський, що пяткова. Обв. належав до трійки, в якій не було нікого з нинішніх підсудних, про яких він не знає, чи вони були членами УВО, чи ні.

На запит прок. каже, що знає всіх обвинувачених. Разом з ним (в тій самій каменниці) жили обв. Плахтина і Скіцький. Чи вони були членами УВО, він не знає. При зізнаннях на поліції били його, але котрого дня, точно не пригадує собі. Били його за те, що не хотів сказати, хто, крім Мироша, якого обв. назвав, був іще в середині почт. уряду. На дальші запити прокуратора обв. каже, що перед нападом на почту оглянув докладно розклад подвіря і домів при вул. Глибокій і Снядецьких, аби зорієнтуватися на випадок утечі. На поліції били його двічи. Про це не говорив ні лікарсві, ні сл. судді, бо знав, що це нічого не поможе.

На запит адв. д-ра Ганкевича, а пізніше д-ра Старосольського, обв. каже, що УВО має за мету боротися за визволення України збройно, в противенстві до тих, що змагають до тої самої ціли іншими шляхами, прим. при помочі пропаганди. Якби були здобули гроші на почті, були б обернули їх тільки для УВО, а не на власні потреби, бо ділали з ідеї. Обв. був слюсарем, але ніде не міг дістати роботи. Приготовлявся тому до іспиту в середній школі, скінчивши давніше виділову школу.

Переслухання Мироша.

Волод. Мирош признається теж до вчинку, якого доконав **як член У. В. О.** Виконав тільки свій обовязок. Сам він мав увійти до почт. бюра за провідником і бути при конфіскаті каси. Хто ще був з ними, не хоче виявити, бо відповідає тільки за себе. Мав при собі револьвер і був у своїх звичайних окулярах; був убраний, як сьогодні. Револьвером не грозив нікому. Після невдатного нападу втік разом з іншими до авта, з якого висів аж на вул. Львівських Дітей. Хто був з ним іще в авті і що потім було, про це відмовляє зізнань. Зізнавав на поліції під терором побоїв і видумував усе можливе, аби тільки вкоротити свої муки. Били його зараз першого дня, другого дня тільки грозили побиттям, а 6. липня били так що він стратив притомність. Били палицями, копали, тягали за волосся і т. д. Всіх тих поліційних урядовців, які обвинуваченого били, він може пізнати і подати точний їх опис, бо назвищ їх не знає. Під впливом тих побоїв зрадив він, як каже, тайну організації, а саме сказав, де сховав револьвери.

На запит д-ра Ганкевича обв. Мирош заявляє, що при переході з поліції до суду зголосив своє побиття у дижурного лікаря, який ствердив у нього плями на цілім тілі і це собі записав. На дальший запит заявляє, що був членом У. В. О. складав присягу і робив усе тільки з її доручення — в імя великої ідеї.

На тому перервано розправу до год. 5. попол.

*

Пополудні переслухано ще обв. Качмарського, Плахтину, Скіцького і Штокала, на чому нинішню розправу в год. 8.45 покінчено. Зізнання цих чотирьох обвинувачених подамо завтра.

В пятницю зачнеться дальша розправа в год. 9 рано.

По широкому світі.

Фінансова комісія райхстагу затвердила проєкт, щоби зменшити доходовий податок.

Венізельос рішив узяти на себе ініціятиву скликати балканську конференцію

Відкритий скарб.

Кілька слів про Черче і черчанські води.

Черче, 18. липня 1928

I.

Всі европейські часописи переповнені під теперішню пору дописами з купелевих і кліматичних місцевостей, від великих, світових купелевих осередків починаючи і малими, незначними й миршавими кінчаючи. В польській пресі зустрічаємо спеціяльні рубрики („літні еха"), в яких принагідні дописувачі змальовують принади купелевих і кліматичних осередків, головно на нашій національній території, на довгій, кривій лінії від Криниці і Щавниці до „польського Мерану", себто наших Заліщик. Ілюстровані журнали й додатки-ілюстрації до щоденників виповнюють підретушовані знимки з купелевих місцевостей. Тільки у нас, тільки в нашій пресі пусто і глухо. Бо й справді наші „літні еха" мало покриваються з лічничими місцевостями. Ми не концентруємося в означених осередках, тільки розпорошуємося, розпливаємося в чужому середовищі в ріжних місцевостях на „нашій, не нашій землі", або проводимо наш відпочинковий час у вакаційній діяспорі індивідуально-примітивним способом. Та й які можуть бути наші літні відгомони, коли всі мінеральні, як і інші природні багацтва нашої землі в чужих руках, в чужому посіданні, коли ми в них тільки толерованими пасинками! З цілого ланцюга мінерально- і кліматично-лічничих осередків нашого Підкарпаття і наших гір та надчеремошного і наддністрянського півдня в наших руках опинилися — і то аж в останніх роках — тільки Зелемянка і Підлюте (в бойківських горах) і Черче (на Поділлі). Та з цих трьох наших початкуючих купелевих осередків як лічнича місцевість входить у гру лише одно Черче. Бо Зелемянка по суті є тільки відпочинковим місцем, а Підлюте зруйноване до тла минулорічною повінню.

І от про це наше Черче бажав би я написати кілька слів.

II.

Коли я рішився провести свій відпочинок у Черчі, то — признаюся! — в цій моїй постанові ніякої ролі не грали патріотичні мотиви. Я вибрав Черче як „малюм нецессаріюм", не маючи змоги поїхати деінде. Правда, на цю мою постанову вплинула ще лікарська оцінка Черча д-ра Т. Бурачинського, але головною причиною такого і не іншого рішення була чутка про дешевизну побуту в Черчі.

Ясно, що „малюм нецессаріюм" не підносить настрою. Навпаки, мій настрій значно понизився, коли я в Ходорові пересів на черепашну рогатинську залізницю, а опісля коли — поминувши стацію Потік (звідкіля 2 км. до Черча) — найшовся в зловіщих хмарах рогатинських копотів. По звісткам, з Рогатина мав іти автобус до Черча. І справді, на ринку побачив я новенький автобус. Та яке прикре було моє здивування, коли я довідався, що автобус іще не йде, бо поки-що неготова для нього дорога-мурованка, яка мала бути викінчена ще 1. червня. По запевненням „компетентних чинників" мурованка з Рогатина до черчанського купелевого заведення має бути викінчена з початком серпня. Довелось їхати жидівською балагулою під претенсіональною назвою „фіякра", стрясаючись по гострих камінюках, або западаючи у глибокі вибоїни та ковтаючи настирливий дорожний пил. Коли згадую про це, то тільки тому, щоби звернути увагу нових відвідувачів Черча на потребу висідати в Потоці, де щодня, часто даремне, дожидає нових гостей добра селянська підвода (часто і дві), щоби в 15—20 хвилин осягнути Черче.

Доїздячи до Черча, що розкинулося в досить привітній долині між подільськими горбками, побачив я гарні селянські хати, величавий одноповерховий „Народній Дім" (ще зовсім невикінчений), а далі невеличку вежу купелевого заведення на громадському оболонні. В близькій віддалі замайорів невеличкий лісок, а далі простяглися великі і просторі бережанські ліси. Колиж я зустрівся з керманичами черчанського купелевого заведення п. Петром Біґусом, місцевим управителем школи, що є душею і всевідданим робітником-піонером, та п. Василем Гладуном, метким і культурним начальником громади, що є — здається — білим круком між галицькими війтами, то в мене моментально відлягло від серця і розвіявся пригноблюючий настрій. Кожний день побуту в Черчі корегував моє первісне упередження та підвищував мій настрій. По двох днях я почував себе вповні вдоволеним, і сьогодня благословлю ту хвилину, коли я вибрав Черче — як „малюм нецессаріюм". Не є це моя субєктивна думка. На цю тему говорив я з перебуваючими тут на лікуванні інтелігентами, з яких деякі (як напр. б. президент „Сільського Господаря" п. Михайло Луцький) мають без порівнання більші вимоги від мене — як з огляду на своє теперішнє положення, так і свій вік, — а всі вони в один голос виявляють своє вдоволення з побуту і лікування в Черчі.

(Продовження буде.)

 після вересневої сесії Ради Ліги Націй. Мета конференції — підготовка гарантійного пакту між балканськими державами.

Уряд вільної ірляндської держави заявився за противоєнним пактом Спол. Держав без застережень.

Бельгія прийняла цейже пакт, стверджуючи, що він згідний з пактом Ліги Націй.

Вистрілом з револьвера тяжко ранений голова політичної поліції в Югославії Лаліч. Терорист, якого прізвища не ствердили, застрілився.

Фінансовий комітет нанкінського (націоналістичного) уряду заявляє, що не відповідає за довги дотеперішнього пекінського уряду.

Політичні вісти.

ВБИЙНИК ПРЕЗИДЕНТА МЕКСИКУ РОЗСТРІЛЯНИЙ.

Дня 18. липня розстріляли вбийника президента Обрегона, офіцера мекс. війська Юрія Ескупуларіо. Власника ресторану, в якому вбито Обрегона і 12 співробітників того ресторану арештовано. Шеф поліції заявив, будьтоби вбийник Обрегона зізнав, що мав спільників. Не є правдоподібне, аби змовники походили з католицьких кол, бо вони вірили, що Обрегон на становищі президента доведе до ліквідації спору між церквою і державою.

Аг. Райтера подає, що през. Калес після переслухання вбийника ген. Обрегона заявив, що вбивства доконано з рел. фанатизму. На думку Калеса видно тут виразно вплив клерикальної партії. Мексиканська поліція твердить, що вбивства доконав Джозе де Леон Тораль, студент академії мистецтв. Поліція найшла при арештованім чотки і фотографію священика, засудженого на смерть після останнього атентату на Обрегона. Вбийник каже, що не мав ніяких спільників. Арештовано, мабуть, матір і жінку вбийника і 5 осіб, підозрілих, що належали до змови.

РЕЛІГІЙНА ВІЙНА В МЕКСИКУ?

Мексиканський епископ із Табаско, який тепер є у Брукліні, сказав в інтервю, що вбивства Обрегона доконано з політ. мотивів. Вбивство загострить лише внутрішню боротьбу і може викликати нову релігійну війну.

ПРОПАВ БОЛГ. МІНІСТР ВІЙНИ?

„Форвертс" подає зі Софії, що болгарський міністр війни Волков виїхав на відпустку за кордон і, хоч відпустка минула, він не вернув. Ніхто не знає, де він. Кажуть, що міністр перед відпусткою вніс просьбу про димісію. Наслідником його називають шефа ген. штабу ген. Бокардієва. Кажуть, що міністр утік наслідком корупційної афери або наслідком непорозуміння з кабінетом на тлі внутр. політики щодо порозуміння з Югославією. Кажуть теж, що мін. Волков був у взаєминах із терористами.

Болгарський кордон від двох днів замкнений. Між прихильниками Протогерова і Михайлова йдуть бої на прикорд. полосі. В околицях Арунляка згинуло 100 осіб, між ними ген. Зеков.

ВАЛЬДЕМАРАС ПРО ПОЛЬСЬКО-ЛИТ. ПЕРЕГОВОРИ.

Лит. премієр Вальдемарас сказав закорд. журналістам, що польській стороні не спішно до переговорів. Литва вишле небаром до Польщі ноту з домаганням склакати польсько-лит. конференцію в Кеніґсберзі 15. серпня.

МАНЕВРИ СРСР НА КОРДОНІ ПОЛЬЩІ

Румунський часопис „Цевантул" подає, що марш. Пілсудський відложив свій виїзд до Румунії тому, що більшовицький ген. штаб постановив уладити великі маневри біля польського кордону. Побут ген. Ле Ронда в Букарешті є теж у звязку з маневрами більшов. армії.

АВСТРІЯ ВІДСИЛАЄ БЕЛЮ КУНА.

„Фос. Цтг." подає, що німецький уряд згодився на просьбу Австрії, щоби Белю Куна, засудженого віденським судом, експортовано з Австрії через німецьку територію до кордону СРСР.

СРСР ПРИСТУПИТЬ ДО ПАКТУ КЕЛЬОГА?

Берлінські часописи подають із Вашінгтону чутку, що вдасться наклонити СРСР приступити до пакту Кельога.

НОВИНКИ

— **Громи.** У Магерові грім ударив у новопибудовану церкву і спалив її. Вона коштувала 100.000 зол. — У трьох польських селах у томашівськім повіті Городку, у сідлецькім: Кіселянах і Заліві громи спалили кільканадцять хат.

— **Бандити.** У селі Солинець у ліськоому повіті нова шайка бандитів пронюхала свіжо прислані долярі до селянина Василя Лаврика і напала на нього в ночі у хаті з рушницями. Дарма, що селянин не зрадив сховища, бандити найшли 180 дол. і 70 зол. і втікли. — В львівської вязниці випустила амнестія також бандита Бросі. Але він не міг тішитись волею, заки не вирівнює своїх старих порахунків. Тому пробував пробити ножем свого товариша, що винен його першій вязниці. — В Обидові, повіт Камінка Струм., найшли в гущавині вбитого гасового Іллю Семетюка, який упав імовірно жертвою своєї боротьби із бандитами, що гуляли в околиці.

— **Жінки гинуть з кохання.** Дві молоді жінки згинули вчора у Львові самовбивчою смертю з нещасливого кохання. 17-літня Я. Фльоринська, донька столяра на Клепарові кинулась під поїзд; 24-літня служниця Катерина Авіян кинулась з II-го поверха на вулицю.

— **На селі зле.** Три випадки самовбиства трапились майже одночасно по наших селах: у Хоросткові повісився Йосиф Козак, у Чучманах — Клим Петришин, у Копичинцях пробував утопитись Михайло Баран.

— **Особисті вісти.** Дня 9. червня 1928 на Технічній і Кольоніяльній Висохій Школі в Лієжу, диплом. абсольвент віденської експорт. академії п. Ілля Іванович, директор ПСК, в Радехові зложив працю: „Українська Кооперація по світовій війні під Польщею" і дістав диплом інжиніра.

— **Королі воздуха.** На польсько-рамунським кордоні в околиці Івенця влав тунів покищо задержали.— Товариш Чемтунів окищо задержали. — Товариш Чемберліна, Левін, герой атлантійського перелету мав упасти зі свого нового літака „Колюмбії"; літак потрощений; Левін здоровий. — Військовий літак, що мав відлетіти зі Львова до Варшави з майдану на Янівській упав після першої спроби лету; двох поручників тяжко ранених. — Французький летун Паріс вибирається завтра до Ню Йорку. Таким робом він випередить приготовлюваний більш від місяця лет Ідзіковського та Кубалі.

— **Різні вісти.** 20-го п. м. Штреземан зустрінеться в Карльсбаді з Масариком. — У воздушній катастрофі згинув Морфі Тіттерінгтон, винахідник компаса, яким користувався Ліндберг підчас перелету через океан. — Варшава проєктує завести в себе пневматичну почту; нею листи в місті доходили би за годину. — Адміністраційний відділ ленінградського совєта рішив зачинити 12 гамниць з горілкою і заборонити продажу горілки в робітничих дільницях. — За 5 перших місяців 1928 р. було в Ню Йорку 121 убивств. — Минулого місяця англійський вивіз обнижений сумою 100 міл. фунт. шт., а ввіз 60 міл. У фабриках Форда в Сомервіль затроїлось 200 робітників харчами. — Ріо де Жанейро має тепер 1.720.815 мешканців; за останніх 7 літ населення столиці Бразилії зросло більше, ніж на пів міліона. — На голяндськім кораблі „Інсуліндe", що вертався до краю з кольонії занедужало кільканадцять пасажирів дивною недугою горла; 10 з них померло.

— **Оригінальна маніфестація.** Цими днями в китайській дільниці Ню Йорку зорганізували велику процесію дітей, якої метою була маніфестація за 10 міл. китайців у провінції Шантунґ, де панує страшний голод. Усі діти мали рожеві бальонники з видрукованим на них текстом молитви. Коли процесія підійшла до ратуша, бурмистр Валькер вийшов з таким-же бальоником у руках і заявив, що на голодуючих зібрали вже 10.000 дол. Потім він випустив свій бальоник. Моя на сигнал те саме зробили діти і тисячі рожевих бальонників з текстом молитви знялись до неба.

— **Бандитизм.** У березівськім повіті гуляла від довшого часу ватага „своїх" бандитів. Тепер виявилося, що це парубки з Голової (повіт Стрижів): два брати Шони і Станислав Замоський.

— **За прикладом Левенштайна.** Американська артистка Мері Джоблінг кинулась підчас їзди літаком у море. Літак був на висоті 500 м. Артистка сиділа поруч керманича і від першої хвилини сильно хвилювалась. Мотиви самовбивства невідомі. Її трупа досі не найшли. Нюйорські психіятри твердять, що артистка вибрала таку смерть під впливом часописних звісток про смерть банкира Левенштайна.

— **Винахідчик з Орла.** У Парижі арештували неабиякого винахідчика. Він називається Едуард Малер, має 49 літ, є москалем родом з Орла. Він появився вперше у Франції в 1920 р. Здобувши довіря багатих емігрантів, виявив їм тайну, що найшов винахід, як покласти край більшовицькій владі. Він найшов хемічну сполуку, що паралізує миттю тисячі людей. На приготовлення лябораторії з цим винаходом він дістав 17.000 фр. і шез. Два роки тому він „надув" женевського промисловця Ваккера, з яким підписав контракт на свій винахід синтетичного цукру „сахарози", що мав заступати своєю дешевістю природний цукор. Напередодні передачі винаходу, Малер заявив, що його ограбили. Він передав заклеєні коперти, в яких був опис його винаходу; коли поліція ці коперти відчинила — найшла там чисті листки. Малер обурений арештом. Він заявляє, що його ошукали і пробували кілька разів ограбити. Він відобрав від нотаря свої таємні папери ще раніше, щоби не видати своєї тайни, яка варта — міліярди. Повинно вона коштує його вязницю.

— **Прогулька на Маківку.** Пригадуємо, що в неділю 22. н. м. виїздить в 6 год. рано з львівського двірця прогулька на стрілецькі могили на Маківці. Хто хоче взяти участь у прогульці, повинен зголоситися передтим в Т-ві Охорони Воєнних Могил, Львів, Руська 18, I пов.

— **Вартість життєвих обезпечень** стає ясною щойно тоді, коли ви опинилися вже на краю своєї передбаченої чи несподіваної життєвої мандрівки. Життєві обезпечення, дають родині конечні засоби до життя, а тимсамим вони здійснюють плоди вашої праці. Тому подбайте негайно про життєве обезпечення в користь своєї родини в **Товаристві „КАРПАТІЯ" Львів, Руська 18, I. пов.**

— **Найстарший чоловік у світі.** Ця новинка подобає на літню сензацію. Вона передана льондонським „Дейлі Хронікль", який вірить точним звісткам свого постійного авторитетного кореспондента з Шанхаю. В одній селі під Шанхаєм святкував недавно день своїх 250-літніх уродин один китаєць. Це мудрець, що все життя пильнував суворих правил і неодин з його учнів має давно пона сто літ. Найважніші три правила його життя такі: нічим не хвилюватись, ходити легко, як голуб і спати, як... чутка собака. Чіаг-Юнг був жонатий 14 разів і має 180 синів і доньок. Зір його ще прегарний, память чудова, а нігті фантастично довгі, по китайському звичаю. Коли англійське джерело правдиве, Воронов і Штайнах повинні би поїхати туди і вивідати в цього мудрця, що не хвилювався ні разу з 14 своїми жінками: яка є тайна його довговічности.

— **Не „залізний Ґустав", а хитрий.** Найстарший берлінський візник Ґустав, що мав дотепну ідею вибратись із своєю старою конякою та фіякром у Париж і вернувся звідти в Берлін як переможець, сильно нарушений у своїй славі. Один із його товаришів по професії написав до „Берлінер Тагеблятту" вітвертий лист, зі заявою, що Ґустав вибрався у Париж не на своїй старій коняці, бо ця здохла, а на новій, спеціяльно купленій на цю подорож. Стара коняка здохла тому, що Ґустав не давав їй їсти, хоча вона служила йому вірно все життя. Це ганьба для чесного візника. А щодо подорожі в Париж, то кожний вибрався би туди, якби діставав по дорозі стільки гроша за листівки зі своєю фотографією. Редакція „Берлінер Тагеблятту" перевірила ці закиди і ствердила, що вони правдиві. Ґустав, що дістав у Парижі почесний титул „залізного", показався тільки хитрим.

— **Нова причина до розводу.** Палі Вестлей, громадянка Шікаґо, довідавшись, що її муж має намір летіти через море в Париж подала в суд скаргу, де сказано: „Нежонатий, річ ясна, має право на таку подорож, але жонатий і батько двох дітей, повинен лишитись на землі". Тому вона домагається від суду, щоби заборонив мужеві цю подорож, а коли він цього не зробить, вона домагається розводу.

Театри.

Міський великий театр:
20-го г. 7·30 „Помста Йонткова", опера

Міський „Театр Новин":
19-го Нова програма „Qui pro quo" п. н. „Тинки"

КІНА.

„Палас": „Мущини перед шлюбом"
„Лев": „Що може жінка".
„Аполльо": „Муж без шлюбу" і „Донька сатани".
„Фатаморгана": „Велика парада на морі" і „Хресний шлях жінки".
„Байка": „Люди й звірюки".

З сокільського життя.

Радехівщина — Полягли м.

В неділю 15. липня ц. р. в год. 7-ій на двірці Підзамче, повно наших Соколів. Сокіл-Батько, Сокіл III, Сокіл IV і Сокіл-Замарстинів їдуть до Боршович на сокільське свято. А нас чотирьох від Сокола-Батька їде в Радехів на провірку сокільської справности. Там Свято Полеглих святкує сокільство повіту. Воно там дуже молоде, бо щойно з приходом сокільського організатора побр. д-ра Я. Селезінки, віджило.

А має чию память поминати сокільство Радехівщини! Цілий час боїв 1918 і 1919 рр. творили радехівці 19-ий курінь 4-ої золочівської бригади. Засівали своїми кістками дорогу від Брухович аж по Тульчин та Вапнярку. Варто було їх бачити, як під Поморянами йшли за своїм командантом Гаадайкою на приступ!

Нині-ж у липневу спеку плили вони на поклик зі всіх сторін у Радехів. Ішли брати, сини, сестри й батьки — тихим словом згадати память Найдорожчих і в спільних вправах зачерпнути віри в свої сили...

По пробах станули всі лавами до молитви. Що за раса! Все росле, добре відживлене, з сміливим поглядом, самопевною поставою! Це не миршаві типи середущої Галичини... Поважно несуться слова Богослуження, ті самі слова, яких слухав і Володимир Великий і гетьман Хмельницький. Править посол о. д-р Пеліх в асисті о. Набережного й о. Недільського. В поважній проповіди о. Набережний споминає всіх Тих, які найбільшу цінність, бо своє життя жертували за свою державність і ставить їх приміром для прийдешних. Сльози витискає жалібне „Вічная Память", а „Боже великий, єдиний" кінчить ранішню частину Свята.

В год. 4.15 ми вже на „Качерівці", де здалека витає нас прегарна брама з написом: Гаразд! Поважно проходжується поліція з наїженими багнетами, стягнена з цілого повіту, хоч вона тут зайва. Оглядаємо площу. Взірцево уладжена і для публики і для вправляючих. Варто і деяким львовянам булоб там поїхати і приглянутись, щоб навчитися від провінції. Тоді легко можнаб уникнути всякого балагану і шматдавости навіть на львівських святах.

Заходимо поміж жіночі чети. Впадає в очі Холоїв в одностроях. Хмільно в прегарних народніх одягах. Радехів у київських зіноях. Над сокільськими четами лопотять прапорці слис. Встає перед нами давня княжівська слава. Датиб їм княжівські шеломи і перед нами давні отяги — сила Дажбожого внука, пострах сходу і заходу...

Свято отвирає голова побр. д-р Селезінка, від Сокола-Батька витає соколів і з признанням підносить їх карність поб. Л. Огоновський, від культурних установ Радехівщини витає о. посол Пеліх і в своїй промові вказує їм на сокільські цілі та взиває йти все туди, куди кличе їх приказ їхнього серця.

Почалися вправи під проводом начальника М. Панасюка. 118 Соколів виконали вправи хоругвами взірцево. Поправне вкриття, рівність рухів любували око трьох тисяч глядачів, що зїхалися з найдальших закутин повіту. 200 Соколів виконали 5 вправ вільноруч певно, сміливо і з розмахом. Розмах пятої вправи викликав небувале захоплення у публики. Дальше змагалися в бізі і скоці у височінь, а відтак стануди Соколи зі Сушна під проводом Салагуба до ставлення вежі. Незвичайна точність, прецизність і певність будови показала нам, що рухливість на селі не потребує обмежуватися тільки на вправи вільноруч чи топірцями і хто знає, чи наше село вже не більш обортне, чи не й метке, як місто. Чи не поширитиб тільки на села коротенькі [illegible] до вправ?

Двадцять твірок будували [illegible] своїі везі. [illegible] [illegible] Вільноруч [illegible] Соколок [illegible] вправ; [illegible] [illegible] кінчать вправи [illegible] ремінюються в [illegible] махом [illegible] раз, як у [illegible]

[illegible] Свята. [illegible] України" [illegible]

Ієнит Сокільства Радохівщини випав блискучо. Праця організатора, який щойно три роки там працює по думці сокільської девізи „Ні для виску ні для слави", увінчалася справді гарним успіхом. Нехайже його сокільська робота буде взірцем для всіх повітових гнізд! Село ніколи вас не заведе, якщо посвятите кожну неділю на виїзд до нього.

На святі зібрано на викупно „Українського Городу" 100 зол. і 1 долар. Ніхто не боронив збирати і на „Рідну Школу" та не було кому...

Blue boy.

Нові видання.

Життя і Право. Вістник теорії і практики.

На днях появилася після 14-літньої перерви перша книжка українського правничого журналу під повищою назвою. Прогалину, яка істнувала в останніх роках у нашім культурно-науковім житті в наслідок браку фахового правничого часопису, рішив виповнити „Союз Українських Адвокатів". Це молода, бо вже повоєнна організація, а проте вона починає вже займати одно з передових місць у нашім суспільнім життю. — Перший український правничий орган під назвою „Часопись правнича" заснував був у році 1889 д-р Кость Левицький, разом з д-ром А. Горбачевським та незабутнім д-ром Евгеном Олесницьким. І судилось так, що після майже 40 літ, на чолі редакційної колеґії, що від „Союзу Українських Адвокатів" видає наш новий правничий журнал, стає знов той сам невтомний та заслужений працьовник — д-р Кость Левицький. У вступнім слові від видавництва зясовано його потребу і завдання. Такий журнал, це перш усього вияв культури і одна з оборон прав нації. Право є безперечно одною з найважніших ділянок політичного, культурного та суспільного життя кожного народу. Не може стати нацією в повнім цього слова значінню піяний нарід, який з одного боку не виплекає свойого питомого правного почуття, а з другого не витворить і не розвине у себе науки права — відповідно до своєрідного національного характеру. — Це завдання поклав собі і наш новий правничий орган, при чому він має на меті плекати науку і знання права не тільки теоретично, але в рівній мірі також практично, та спрямовувати правознавство для добра нації.

Зміст першої книжки оправдує вповні надію, що видавництво виконає поставлену собі програму. В невеличкім іще розмірами обемі (64 сторін) находимо незвичайно цікаві статті, не тільки для фахових правників, але і для загалу інтеліґенції, не тільки з теорії права, але і його практики, критичні огляди, бібліографічні замітки, то-що. Крім короткого та ядерного вступу д-ра К. Левицького та цікавого огляду нашої правничої часописної літератури — відомого нашого вченого проф. д-ра Ст. Дністрянського, находимо теоретичну розвідку д-ра В. Старосольського про цінність права; легко та гарно написану розвідку д-ра М. Глушкевича „Адвокат і суспільність"; так само легко й ясно писану а при тім дуже актуальну та для кожного з нас потрібну розвідку — „Права української мови" д-ра Михайла Волошина. Критичні огляди з польського законодавства помістили д-р Надраґа і д-р Давидяк а інтересні бібліографічні записки дали д-р В. Охримович, д-р Лев Ганкевич (про „Червоне право") та д-р Кость Левицький. Про організацію української адвокатури пише д-р Ф. Домбчевський. — На кінці подана хроніка української адвокатури, українських правничих установ та короткі новіші відомости зі світа, інтересні для правників. — Як з цього короткого огляду видно, то цей новий журнал повинен би заінтересувати навіть неправників, тим більше, що видавництво заповіло, — а що вважаю за незвичайно потрібне, — подавати від найближчого часа найбільше актуальну цивільну і карну юдикатуру Найв. Суду, юдикатуру Найв. Адміністраційного Трибуналу та компетенційного Трибуналу.

„Життя і Право" повинно найтися в кождого українського правника, судді, адвоката чи адміністраційного урядника та політика, та взагалі інтеліґента, зацікавленого суспільним життям своєї нації.

Д-р Ярослав Олесницький.

* * *

Наша Редакція вважає своїм обовязком передати до цієї замітки побажання, повторене кількома поважними правниками, щоби редакція „Життя і Права" вирівняла в журналі на майбутнє кілька ріжних правописів і вигладила в деяких статтях мову, що лишається позаду сучасних вимог.

Дописи.

РОГАТИНЩИНА. (З організаційного руху). В дні 12. липня ц. р. відбулося посольське справоздавче віче у місточку **Ферлесві** при масовій участи громадян як з самого Ферлеєва, так і сіл Кореличі, Дусанів, Кліщів і т. д. До президії віча ввійшли громадяни: Андрій Верстив і Ковалишин з Ферлієва і В. Кушнір з Корелич. Секретарював п. М. Ліщак з Залиння. Довше справоздання з діяльности Української Парляментарної Репрезентації приступно і цікаво виголосив посол Степан **Кузик**, який зясував цілу дотеперішню роботу послів і сенаторів Українського Національно-Демократичного Обєднання на парляментарній арені. В живій дискусії забирали слово п. Ковалишин, Верстив та Пастернак з Ферлієва і п. В. Кушнір з Корелич. Відтак ухвалено одноголосно резолюції в справах шкільних, господарських та політичних і одобрено вповні дотеперішню працю та тактику Української Парляментарної Репрезентації і висказано їй як і Президії Партії повне довіря. З признанням слід піднести, що Ферлеїв належить сьогодня до найкращих національних твердинь в повіті, де й читальня і кооператива і місцевий партійний комітет завдяки праці заслужених діячів на народній ниві, як гром. А. Верстив, Ковалишин, Олійник, Кічула та інші якнайкраще розвиваються.

ВІДОЗВИ Й КОМУНІКАТИ.

До зльокавтованих залізничників!

Міністерство комунікацій видало дня 14. червня ц. р. розпорядок ч. 1/11228 2/28 яким повідомляє заінтересованих, що приймати буде на службу тих, яких не принято досі з браку етатів. Ця справа є дуже важною для всіх зльокавтованих службовиків б. австрійської монархії, які повинили службу при залізниці. Всі зльокавтовані залізничники повинні негайно внести прохання в справі допущення до служби до Дирекції Залізниць у Львові на руки президента Дирекції.

В проханню слід подати імя і прізвище, рік уродження, місце замешкання, час вступлення до служби при залізниці, категорію служби (статову чи провізоричну, місце виконування служби, час припинення служби). Так само треба подати, чи петент старався за емеритуру, кілько разів і з яким вислідом? Про внесення прохання слід повідомити Товариство а найкраще подання і відпис подання прислати до Товариства зльокавтованих залізничників, а Товариство внесе до Дирекції.

Зльокавтовані залізничники! Допильнуйте цеї справи бо йде тут про долю всіх нас. Речинець внесення подань до 1. 8. 1928. По згаданім речинці всякі подання не будуть брані під увагу по тій причині, що всі наспівші подання до 1. 8. будуть віддані вже 3. 8. президентові Дирекції до дальшого урядування. Всіх заінтересованих цею справою проситься докладно виповнити подані згорі вимоги, щоби оминути всяких зайвих жалоб та нарікань. Адресувати до товариства: Дмитро Колісник, Львів, Городецька 95.

Товариство Взаїмна Допомога непринятих до служби б. службовиків австрійської та російської держави.

Зі спортового життя.

Мячеві змагання:

Субота 21. VII. Грище К. С. Рекорд: Україна комб. — Зеніт. — Початок год. 5. попол.

Неділя 22. VII. Грище Сокола-Батька: Україна комб. — А. С. ком. Початок год. 9·15.

ОПОВІСТКИ.

Новий Український Театр дир. П. Карабіневича

Синев. Вижне	21/VII	Гейша.
	22 VII	Маруся Богуславка.
Корчин	22/VII	поп. Воскресеніє.
Конюхів	23/VII	Маруся Богуславка
	24/VII	Вій.

Сокільське свято. Товариство „Сокіл" в Підгайцях при співучасти Сокільських гнізд Підгаєччини уладжує в неділю дня 29. липня 1928 р. Повітове Сокільське Свято в честь Соколів-Героїв Підгаєччини, впавших у війні. Програма свята така: перед полуднем: 1) рано — год. 9: Полева Служба Божа в парохіяльній Церкві в Підгайцях. 2) Год. 2: Похід з процесією на полевий цвинтар в Підгайцях. 3) Панахида на полевому цвинтарі за погибших. — По полудні: 1) година 2·30: Збірка Сокільських гнізд на площі біля Читальні в Старому місті. 2) Привітн. 3) Виступ Сокільських хорів. 4) Вправи вільноруч Соколів. 5) Вправи вільноруч Сокілок. 6) Вправи списами Соколів. 7) Вправи хоруговцями Сокілок. 8) Вправи сикавкою. 9) Пращання відділів. В часі походу і вправ приграють орхестри Сокільські і лугова орхестра з Богатковець. На випадок великої непогоди відбудеться свято в неділю дня 5. серпня 1928 р. Все Громадянство запрошується до співучасти в святі.

Подяка.

Уже вдруге неумолима, страшна смерть загостила у наш дім, забираючи тому 4 і пів року 21-літну найдорощу донечку Яницю, а тепер дня 26. червня ц. р. другу по тяжких і довгих терпінях 26-літну найукоханшу Натальцю. В тім безмежнім горю почуваємося до обовязку подякувати всім тим добрим людям, котрі чи то словом глубокого всиівчуття, чи то відданням послідної прислуги, злагоджували наші зболілі серця. Найперше дякуємо Впр. Отцям каноніковм: Гоцькому, Давидовичеви, Оленюкови, Макарові, Впр. О. канонікам обр. лат. Чадовському і Будовському за молитви і за відпровадження тіла на вічний спочин. Дякуємо Впр. О. Гоцькому і Оленюкови за гарні надгробні слова. Особливо дякуємо канонікови Чадовському і Давидовичеві за часті св. сповіди і приготування на далеку дорогу. Дякуємо за слова співчуття і за послідну прислугу Високоповаж. Паньству Станкевичам, Агопсовичам, Праглдовським, Висоцькій, Зельочим, Жебрацькій. Паням учителькам: Фуксиній, Шкреметковій, Лаврикіаній, Чадовській, гостям з Нового міста, парохіянам, Брацтву церковному та цілій Родині з Перемишля, Львова і Камінки Струмилової. Всім за се спаси-Біг! — Бользові горішна, О. Михайло і Теофіля Дурдоти родичі, Осип брат, Галя сестра. 116 1—1